

SLOVENEK.

Političen list za slovenski narod.

Pe pošti prejeman velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejeman, velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravništvo in ekspedicija, Stolni trg št. 6, poleg „Katoliške Bukvarne“.

Oznaniila (inserati) se sprejemajo in velja tristopna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.
Rokopisi se ne vračajo, ne frankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semenških ulicah h. št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izveniš nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 162.

V Ljubljani, v torek 19. julija 1892.

Letnik XX.

V Ljubljani, 19. julija.

Dne 29. junija 1891 proti večeru so našli v Ksantenu v renski provinciji na Nemškem v skednju petletnega dečka Hegemanna mrtvega s prerezanim vratom. Preiskava je dokazala, da je bil deček umorjen. Iz raznih okoliščin so ljudje začeli sumniti umora tamošnjega meščana, židovskega mesarja Buschhoffa, ki je bil sicer na dobrem glasu in živel s sosedi v miru. Drugi dan po groznem dogodku pride komisija preiskavat; Buschhoffa in njegovo ženo in hčer so zaprli. Ker se je preiskava le počasi vršila in je bilo ljudstvo zaradi umora razburjeno, pričeli so se mnogi ne ravno lepi izgredi proti židom, ker je bilo razširjeno mnenje, da židje rabijo kri kristijanskih otrok za svoje verske obrede. Preiskava je bila brez vspeha, Buschhoff je bil dne 24. decembra 1891 izpuščen iz zapore. Toda javno mnenje se ni pomirilo, časniki so grajali postopanje oblasti in celo v pruskem deželnem zboru je neki poslanec zaradi tega interpeloval vlado. Pravosodni minister je odločno zavrnil napade na prusko pravosodstvo. Preiskava se je zopet pričela, Buschhoffa so zopet zaprli in ga zatožili umora.

Obravnava pred porotniki se je vršila celih najst dni in bila dne 14. t. m. končana, in sicer so porotniki zatoženca Buschhoffa spoznali umora nekrivim in sodišče ga je takoj oprostilo zatožbe in ječe. Ta pravda je bila nekaj svetoven dogodek, ker pisali so o njej vsi večji listi po širnem svetu. Posebno židovski listi so pri tej priliki s skrajno predrznostjo napadali krščansko prebivalstvo ter se z vsem ognjem potegovali za zatoženega žida. „Antisemizem se je moral umakniti močnem svobode in pravice, omike in prosvete, in da bi se maščeval za svoj sramotni poraz, hujskal je množice; hotel je imeti žrtev, da bi v očeh ljudstva opravičil svoje

delovanje proti židom, da bi dokazal svoje trditve. Povod mu je dal umor v Ksantenu... Toda oprostitev zatoženca mu je z razbeljenim železom užgala znamenje na čelo ter ga v vsej njegovi podlosti in sramoti postavila na javni oder, kjer se mu v prihodnje gotovo ne bo pridružil noben človek, ki ima kaj časti in vesti.“

Tako je pisal te dni plačani žid v dunajski „Neue Fr. Presse“. Sploh ne moremo ponavljati psov, s katerimi so židovski listi te dni napadali kristijane v Ksantenu. Nekateri listi so celo kar naravnost trdili, da je morilec med pričami. Prič je bila nešteta vrsta, toda vsa stvar je z vsakim dnem postajala temnejša zagonetka in ko bi obravnava trajala še nekaj dni, začeli bi židovski listi celo trditi, da se umor sploh ni dogodil, dasiravno nihče ne more tajiti nečloveškega zločina. Čudno je na vsak način, da ne morejo priti na sled morilecu v tako majhnem mestu, kakor je Ksanten. Čudno pa je tudi, da je bil deček umorjen dne 29. junija in da je šele v decembru bila prva hišna preiskava v hiši. Ta počasnost je prevelika, kakor je tudi čudno, da je bil v tej stvari prvi preiskovalni sodnik tast, zet njegov pa zagovornik.

Po tem, kar je spravila preiskava na dan, noben porotnik ni mogel z mirno vestjo reči, da je žid Buschhoff morilec; dokazi so bili tako nejasni in dvomljivi, da so morali oprostiti zatoženca.

Vedno je boljše, da je sto krivih oproščenih, kakor jeden nedolžen obsojen. Drugo vprašanje pa je, ali je sodišče ob pravem času ukrenilo vse potrebno, da bi prišlo na sled morilecu. V tem oziru so se izražali mnogi pomisleki. Pomenljivo pa je, da je ta obravnava v mnogem podobna obravnavam, ki so se zadnja leta vršile zaradi umorov: navadno najdejo umorjenega otroka, zatožen je navadno kak žid in redno oproščen; ravno tako

redno ne zasledijo drugega morileca. To je bilo v Tisza-Eszlar-u, v Varšavi, v Novem Stetinu, v Krfu in sedaj v Ksantenu. In to je sumljivo.

Govori in piše se mnogo, da židje pri svojih obredih rabijo kristijansko kri. Tega jim doslej tudi še nihče ni dokazal, dasi se neka mesta v talmudu morejo v tem smislu tolmačiti. Toda istina je, da so v vseh stoletjih dokazani slučaj, ko so židje iz verskega sovraštva umorili kristijana in da so praznoverni židje rabili kristijansko kri za vraže.

Vrejenje valute.

(Govor gosp. poslanca Šukljeja v državnem zboru dne 12. julija 1892.)

(Dalje.)

Kot drugo stvar sem označil razvoj srebrnega vprašanja v Ameriki. Lani sem bil nestrokovnjakškega mnenja — jaz v tej stvari nesem večak — da bode v avgustu 1890 sklenjena Widomova bill, po kateri bode vlada Združenih držav prisiljena prevzeti vsako leto ogromno množino 54 milijonov unc srebca za denarstvene namene, srebrno gibanje nekoliko ustavila.

Ko sem pred pol leta čital izrek nemškega narodnega gospodarja, in denarnega politika Lescina, da ravno razvoj ameriške zakonodaje tira k svobodnemu kovanju srebrnega denarja, zmajal sem neverojetno z glavo.

Toda kaj smo doživeli od tega časa? Prosim, blagovolite se na to spominjati. Dne 22. marca t. l. začela je poslaniška zbornica v Washingtonu debato o vprašanju kovanja srebrnega denarja in le z malo večino se je posrečilo prepričati sklep v tem zmislu in pred nekaterimi tedni je bilo čitati v listih, da je senat v Washingtonu storil sklep v

LISTEK

Otroški tat.

(Prevel V—ski.)
(Konec.)

Zdaj poprimo besedo mož:

„Kakor stopim v hišo, takoj vem, da se je zgodila velika nesreča, tako preplašeno sem jo našel. Ali kaj takega ne bi mi bilo na misel prišlo vse moje življenje. Rečem ji, ko mi je bila vse povedala, da je otroka seboj vzel kateri naših prijateljev ali sosedov. To sem ji trdil, da bi jo potolažil, a sam nisem verjel, zakaj in kateri mojih sosedov bi si bil mogel dovoliti tako bedasto svobodo, tako usodno šalo z otrokom in z nama?! Gotovo ne bi mu bil hvaležen za tako dejanje, ki prizadeva toliki strah. Vzajem še enkrat Ceka na izpraševanje, kakošen da je bil tisti mož; če je nosil modro ali črno suknjo; deček mi odgovori, modro; kakošnega konja da je imel; deček odgovori, rujavega; po katerem potu da je odšel; deček odgovori, po tem, pa pokaže z roko na močvirje.

Precej razpošljem vse črnice, vse hlapce, vse deklet, vse moške in ženske iskat k sosedom mojega otroka.

Sam grem po potu do močvirja, na katerem so bile res videti sledi konjskih kopit, toda pri močvirju so se izgubile. Človek je moral s konjem in z otrokom stopiti v čoln, morda je plovil po Misi-

siptu, in kdo vé, kje se je izkrcal? Morda 10, 20, 50, 100 milj niže.

Zmeraj bolj me je prevzemal strah. Jaham v Hopefield. Nič niso videli ali vedeli o mojem sinu. Vsi moški zasedejo konje, da bi mi pomagali iskati otroka. Prišli so vsi moji sosedje, in iskali smo celi dan in cele noč. Nihče ni videl mojega otroka, nihče ni videl človeka z mojim otrokom. Preiskali smo gozd na 30 milj, prevozili Misisipi, vse nič. Vračali smo se, kakor smo šli, brez sledu, brez znamenja.

Prišedši domov, najdem pred mojo hišo ljudi iz cele grofije. Zopet se napravimo na pot, zopet preiščemo gozd, pretaknemo vsako luknjo, pregledamo vsako votlo drevo, preiščemo vsak grm. Dobili in prepodili smo res mnogo živali, ali otroka nismo dobili. Nisem si dal miru po dnevu ne pokoja po noči. Šesti dan se priklatim domov, ves obupan potr, srdit, odrt, razmesarjen, krvav, potolčen, raztrgan, bolan na duši in na telesu. Ležem v posteljo: vse me je strašilo, na vse sem bil razjarjen.

Drugi dan pride sosed ter mi poroča, da na cesti v Novi Madrid so videli moža v modri suknji, na rujavem konju, z otrokom pod seboj. Hipoma pozabim svoje bolezni, svojih ranjenih udov, hajd na čilega konja, dalje za njim. Jahal sem noč in dan, prejahal 300 milj, in res vidim človeka po opisu. Toda otrok ni bil moj. Bil je Novomadridčan, ki je bil šel z otrokom obiskat svojega svaka. Kako sem prišel domov, ne vem; pravili so mi, da so me

našli ne daleč od Hopefielda, pa da so me domov pripeljali. Ležal sem 14 dni, in ves ta čas nisem vedel, kaj se godi okoli mene. Moji sosedje so ta dogodljaj oglasili po časnikih. Ko bi mi bil otrok umrl za mrzlico, bolelo bi me bilo, hudo bi me bilo peklo, ker je moj zadnji otrok; ali ko bi ga bil raztrgal medved ali panter, grozno bi bil žalosten: toda, usmiljeni Bog! ukraden, moj sin ukraden! — Kader grem na delo, stoji mi pred očmi moj Rudo, roke mi vise pobešene, odrvene, težke, svinčene. Oziram se, ali ne vidim Ruda. Rudo je pred menoj, naj spim ali bdim, in vendar ga ne vidim, in vendar ga ne morem prijeti za roko, ne morem ga objeti. Boga sem prosil, naj mi prikrajša grozno togo, naj mi pošlje smrt. Jokal sem in rjul, molil in klet — vse zastoj.

Videl sem že marsikaterega nesrečnika, ali tako žalostnega, tako trpečega še ne. Tolažili smo ga, dajali mu upanje, ali mož je gledal predse ojeklenih oči, ter ni razumel besede. Tudi sami smo bili prevzeti velike bolečine teh zakonskih, da nam je beseda zastajala. Odhajaje smo jima obečali, da jima bomo tudi mi pomagali na sled nečloveškemu tatu.

Velikrat sem se spomnil nesrečnega očeta, ter sem si s prijatelji vse prizadejal, da bi kaj izvedel. O tem ropu je bilo veliko pisanja po časnikih, veliko govorjenja po družinah, razpisavale so se nagrade — vse brez vspeha.

Preteklo je šest tednov. Opravki me kličejo v

tem smislu. Računati moramo torej s tem, da Zjedinjene države vpeljejo svobodno kovanje srebrnega denarja. Vpliv takega denarnega dogodka na naše vrednostne razmere bi se takoj čutil v vseh udih.

Pa še nekaj drugega je mogoče. Po inicijativi Zjedinenih držav se snide mejnarodna denarna konferenca. Res je, da mnogo ne obeta to, kar se govori o tej konferenci. Bamberger jo je značil za humbug, pa tudi predsednik nemške državne banke o njej nič dobrega ne prorokuje.

Naš poročevalec je zares jako skeptičen v tem oziru. Jaz bi pa mislil, da bi bilo pri vsej stvari vendar tudi mogoče kaj uspeha. Če bi se tudi ne dal uvesti mejnarodni bimetalizem z določitvijo stalne relacije med zlatom in srebrom, bi pa bile mogoče druge naredbe, katere bi povzdignile ceno srebra.

Tako bi se utegnili pripetiti, da bi se razdelil kontinent kurantnega srebra na posamične države, in s tem bi se ponizala cena zlata, povišala pa srebru. Za vse države, ki imajo zlato veljavo, ali vsaj zlato proračunjenje, bi to bilo pravi blagoslov. Pri nas bi se pa vse one koristi premenile v škodo, ako nas pri sedanjem stanju nevrejene valute preseneči tako sporazumljenje. (Poslanec dr. Lueger: Zakaj?) Gospod Lueger povprašuje: Zakaj? Jaz se temu čudim, ko je vendar na to vprašanje tako lahko odgovoriti. Če pade vrednost zlata, se olajša vsekako uvoz k nam. Na drugi strani se bode otežil izvoz, če se bode podražilo srebro, naša zakonska denarna podlaga.

Vsled padanja zlate azijske, ki je neobhodna posledica temu, bi se povečal naš dolg, naše zavezanosti, dočim bi na drugi strani to pomenilo pomanjšanje dohodkov naših proizvajajočih stanov, naj že pripadajo kmetijstvu ali obrtniki, ker se padanje azijske takoj čuti v cenah onih predmetov, ki se proizvajajo in prodajajo, če se smem tako izraziti, po tarifu svetovnega trga.

Jaz nisem optimist, ne pričakujem Bog vé kakšnih koristij od te premene veljave, katero bomo uvedli, priznam in čutim, da bode nas stala znatnih žrtev, vendar rečem iz notranjega prepričanja, da z matram vsako daljše čakanje za nevarno, in mislim, da bi najhujše oškodovanje našega narodnega gospodarstva imela za posledico pasivna politika.

In, gospôda moja, v odseku in pa tudi tukaj v visoki zbornici se je pobijala predloga s stališča apreciacije zlata. Usojam si tudi s tega stališča izpregovoriti nekaj besed. Jaz nisem tega mnenja, kakor gospod poročevalec, ki je kar prešel preko tega vprašanja z „non liquet“ — ni dokazano. To je jedna onih točk, v kateri se ne vjemam z načeli častitega gosp. poročevalca, o katerem poročilu rad in z veseljem priznam, da pripada k onemu, kar je najbolj vredno prečitati, vsaj izmej tega, kar sem jaz čital o valutnem vprašanju.

Res je, da je tako imenovana apreciacijska teorija kontroverzna. Od jedne strani se z isto odločnostjo zagovarja, kakor od druge pobija. Toda, gospôda moja, nekaj jedra je v tej stvari. Res je, da je padanje cen poslednjih desetih let pripisovati največ drugim vzrokom. Vstop tujih kontinentov v svetno tekmovalstvo, razširjenje in popolnjenje občil, ki so omogočila, da so daljni ameriški zapad, Vzhodna Indija in Avstralija prišle s svojimi kmetijskimi pridelki na evropski trg in naposled tehnični napredki, to so vzroki, ki morejo v prvi vrsti pojasniti padanje cen poslednji dve desetletji. Takega efekta, takega polnega efekta bi pa ti vzroki ne imeli, ko bi na drugi strani premembe valute v kulturnih držav ne bile tako izredno povečale zahteve, ki so se stavile na funkcijo zlata kot mejnarodnega vrednostnega merila.

S tega stališča prav mirno priznam, da res mislim, da se bode cena zlata nekoliko povečala, ko se vpelje v Avstriji zlata veljavo. Nasprotno bi jaz niti ne navedel, da se pridobivanje zlata poslednja leta nekoliko večja. Najmanj se ga je pridobilo 1883. leta, kacic 148.000 kilo, lani se ga je pa po proračunjenju Otone Haupta pridobilo 183.000, torej je neka bojazen vendar pretirana. Na drugi strani se pa mora poštovati, da se zlata vedno več porablja industrija, in zatorej jaz ne porabim tega večjega pridobivanja zlata za svoje argumentacije. Vendar jaz mislim, da se morajo storiti kake naredbe, da se pomanjša nevarnost, ki se tukaj kaže za naše narodno gospodarstvo.

Jaz bi opozoril na razvoj naše kreditne operacije, naboljšanje prometa s checki in poračunanja, s katerim se prihranijo prometna sredstva, potem pa na to, da se s kupovanjem zlata nečemo prebiti, ne smemo siliti, da se že najprej določi, kdaj se začne plačevanja v gotovini in naposled bi — tu bodem imel zopet priložnost, pečati se z neposrednim gospodom predgovornikom — na to opozoril, da nas ničesa ne sili, da vpeljemo čisto zlato veljavo, da jaz — in mislim, večina članov te zbornice — stojimo na stališču, da bomo mogli pomanjšati kroženja zlata, na jedni strani s tem, da obdržimo neki kontingent srebra, na drugi pa s tem, da izdamo certifikate in blagajnične liste.

(Dalje sledi.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 19. julija.

Notranje dežele.

Mladočeški poslanci Vašaty, Lang, Krumbholz, Dyk in Sokol poslali so pri priliki slavnosti devetstoletja pravoslavja na Volinji kijevskemu generalnemu gubernatoru (!) grofu A. Ignatijevu telegram, ki sicer po svojih besedah ni bil tako strašen, kakor se je v listih opisoval, ali ni bil umesten pri odločno protikatoški in protipoljski slavnosti. Za to breznačelnost dal jim je petrogradski „Denj“ ta-le nauk: „Vprašamo, zakaj so gg. Vašaty in tovariši dosedaj katoliki in ne samo da ne stopijo v pravo-

slavje, ampak tudi o tem niti ne mislijo? Govoriti fraze in pošiljati telegrame „o celem slovanstvu“, je gotovo laže, nego brez šuma izpolniti nekaj, kar bi moglo drugim služiti za vzgled. Avstrijska konstitucija, naj si bo kaka-koli, vendar nikomur ne brani sprejeti pravoslavja, in taki čin ne vzame doktorju prava, Vašatemu in njegovim kolegam niti njihovih sedežev v državnem zboru niti njihove advokatske prakse. Ako je „vera brez del mrtva“, kaj naj povemo o glasnih frazah, katerim ne sledé čini? To bi bilo nekaj, kar bi zaslužilo pozornost, ali drugače je vendar tudi škof Strossmayer, veliki privrženec unije pod papežovo vlado, o svojem času poslal telegram na pravoslavno slavnost v Kijevu... Manj besed, ali več činov! Pravoslavja ni mogoče spoznavati s pomočjo telegramov“. Kaka nevhvaležnost! Vašatemu in tovarišem je še daleč do pravega slovanstva. — „Denj“ je jeden onih ruskih listov, ki se smejo zmernejšim pristevati, ali že iz njegove izjave je vidno, da Rusi ne zmatrajo nobenega za pravega Slovana, kdor ni pravoslaven, naj kaže še tako naidušenje za Rusijo. Zatorej je pač odveč, toliko se poganjati za rusko prijateljstvo. Jako se motijo oni, ki se zanašajo, da bode že Rusija katoliškim Slovanom pomagala s svojim vplivom. Pri Rusih je pravoslavje vse, narodnost sama pa nič. Tudi politična zveza med Avstrijo in Rusijo bi za avstrijske Slovane ne imela nobenega blagodejnega vpliva.

Češko. V nedeljo je mladočeško društvo za Vinohrade imelo shod, na katerem se je izreklo, da so izdajalski vsi klici po zjedinenju strank. Komur je za zjedinenje strank, temu ni treba klicati po zjedinenju strank, kar pridruži naj se mladočeški stranki. — Mladočehom potemtakem ni za skupno delovanje, temveč za „gospodstvo“. — V Pragi je 350 stavbenih mojstrov imelo shod in so zabavljali proti Mladočehom zaradi njih postopanja pri posvetovanju o stavbenem zakonu. Zbrani stavbeni mojstri, med katerimi je bila večina Čehov, so izrekli zahvalo štirim nemškoliberalnim poslancem. Jeden govornikov je imenoval poslanca Tilšerja in Blažeka, ki sta profesorja na tehnični šoli, grobokopa te šole, ker sta se pridružila reakcionarnim elementom. Glas, ki se je slišal na tem shodu, spominja na mladočeške shode, kjer se ravno tako zabavljajo. Stavbeni mojstri so se menda učili pri Mladočehih. Sicer pa ta shod nema nobenega političnega pomena. Zbrani stavbeni mojstri zastopali so svoje koristi in se torej neso vjemali z mladočeškimi poslanci, ki so v tem vprašanju branili pred vsem narodne koristi.

Ogersko. Grof Ferdinand Zichy je v „Magyar Alarmu“ pojasnil, zakaj katoliška stranka letos ni glasovala proti budetu v gorenji zbornici, ko se je vlada postavila na protikatoško stališče v vprašanju zastran vpisovanja in obnovenja drugoverskih krstov. Ko bi bila zbornica odrekla budget, bi res vlado spravila v zadrege, ali s tem bi pa ničesar ne dosegla, ker pri sedanjih sestavi zbornice poslancev ni upati, da bi prišla kaka boljša vlada, pač pa bi utegnili priti slabša. Zaradi tega je bilo zadosti, da je večina zbornice dala razumeti, da odobrava postopanje duhovščine in da nikdar ne bode glasovala za parcijelne civilne matrike ali druge podobne zakone.

Vnanje države.

Vatikan in Nemčija. Govorilo se je, da pruska vlada ne pošlje več nobenega poslanika v Rim k svetemu Stolu, ko je dal demisijo Schlözer. Sedaj je pa poslanik za Vatikan že imenovan. Novi poslanik Oton pl. Bülow pripada k najboljšim diplomatom. Dolgo let je služil v uradu za vnanje

Nečez lepega januarija popoldne. Izkravši se iz parnika, grem po cesti v mesto. Slišim hrum. Vidim množine ljudij, stoječih pred hišo mirovnega soditelja. Ljudje so se mi zdeli iz boljših stanov, največ žensk, otrok, pa tudi moških. Na obrazih si jim bral neko plahost, neko zaskrbljenost, sočutje, kar se ni vjemalo z drugim hruščem. Matere so stiskale otroke k sebi, držale jih čvrsto za roke, kakor bi se bale, da ne bi jim jih kdo otel. Prašam, pa izvem, da so zasačili tatu, ki je Klerku sina ukradl, ali da imajo vsaj človeka otroške tatvine silno sumljivega. Sam sem bil vesel te novice, ki bo pokazala strahansko razžaljenje najsvetejših naravnih pravic. Silil sem se naprej, a ženske so stale tako nepremakljive, tako čvrsto, da ni bilo moči kam pririti se. Dve uri smo stali tako. Tolpe so se množile, nihče se ni umikal, vsa okna so bila polna glav. Naposled se vrata odpró. Izide jetnik, v sredi med dvema redarjema, s temničarjem zadej, ki so ga veli v ječo. — Ta je tisti, slišalo se je zamolklo, in matere so krčevito objemale otroke.

Res, če zunanji lik izdaja notranjega človeka, to nihče drugi ni mogel biti tat. To je bil pasji obraz, poln toposti, trdovratnosti in hudobnosti, škodoželjno se smejoč. Sive oči je imel vprte v tla; le včasih je švigol po množici, a v tem pogledu je bil celi pekel. Bilo je človeče srednje visokosti, kože umazano sive, upalnih lic, mesnatih ustnic; oblečeno je bilo v moder ponošeni frak, v takih bla-

čah, z visokim pomečkanim in luknjastim klobukom, v raztrganih in prehojenih čizmah; ves človek je bil gnus in stud in strah.

Ce je ta človek otroka ukradl, potem je otrok izgubljen.

Napotim se k mirovniku, in ta mi stvar tako pojasni:

Pred štirimi tedni je dobil Klerk pismo, na katerem je bil podpisan neki Tom Tuto, a na ovoju poštni pečat mesta Nečez. V pismu je poročal očetu, da mu otrok še živi, in da podpisanec vé, kje da je Klerkov otrok, in da se mu bo to naznanilo, če v pismo dene stotak. Po otroka naj pride pa Klerica sama, brez drugega človeka, ter seboj prinese štiri stotake, potem dobi sina. Očetu je posijal žarek upanja, kar izve okolica. Na svet sosedov in prijateljev pošlje pismo v Nečez poštarju, v katerem mu vso stvar razloži, ter ga prosi, naj zadrži tistega človeka, ki bo prašal po pismu od njega. V petih dneh pride ta človek na pošto in praša, če ni prišlo pismo, naslovljeno Tom Tuto. Poštar človeka zadržava, češ, da išče pisma med drugimi pošiljatkami, a v tem pošlje po redarja, ki pride nemudoma, in človeka prime. Izvedelo se je v preiskavi, da se je dlje časa potikal po Nečezu, da je skušal ustanoviti šolo, a ker je bilo njegovo obnašanje sumljivo, dobil je le malo otrok, in še tisti so v kratkem izostali. Taji pa, da mu je ime Tom Tuto,

dasiravno si je to ime poprej lastil, ter da ni on pisma pisal, niti poslal. Preiskava je odkrila, da mu je dobro znan pot med Hopefieldom in Nečezom, da pozna močvirje in reko. To se je naznanilo očetu. Ta prihiti s črnim Cekom. Na podlagi pisma in njegovih izpoved izkušamo kaj več iz njega dobiti, toda na vsa vprašanja je odgovarjal s trdovratnim molkom. Črnce ga ni spoznal. Naposled prizna, da je pismo poslal, ker je hotel dobiti denarja. Toliko da je bila ta izpoved v zapisniku, zakrohota se satanski, pa šepne očetu na uho: Napravil vas bom bolj nesrečnega, kakor me morete vi.

Ob enem naznani Klerku, da na tem in tem kraju bo dobil otrokovo obleko. S Klerkom gre birč, in res jo najdejo. V daljnih preiskavah se je zatoženec mnogokatero zapletal, da otrok še živi, pa da bo lakota poginil, če bodo njega imeli še dalje v zaporu. Obečali so mu oproščenje vseh kazni, svobodo, razpisano darilo, nič ga ni premagalo. Bili so tehtni sumi, da je deležnik, a vendar ne dokazi. Najzvedenejši odvetniki so bili tega mnenja, da ga je stiska prisilila, da je pisal. Za to hudodelstvo in za klatežstvo je dobil večmesečno ječo. Premalo! Nečezani so dosti olikani, ali zdaj je pohajala tudi njim potrpežljivost. Pripravljali so se na dejanje, ki je protipostavno, ki pa se dá opravičevati kolikor toliko. Ponoči si ga dobé iz ječe, postavijo med-se, pred črnce z volovskimi kitami. Ti ga pretepajo.

stvari v Berlinu, potem je bil poslanik v Stuttgartu. Zadnjih deset let je zastopal Nemčijo v Švici. Bil je jako priljubljen v švicarskih in nemških krogih. Bülow je bil jako priljubljen pri pokojnem cesarju Viljemu in ga je spremljal po potovanjih in toplicah. Na takih potovanjih je kot zastopnik vnanjega urada večkrat v težavnih političnih zadevah dajal svete vladarju. Bülow je jako učen in ima tudi jako fin takt. Od 1890. leta je tajni svetnik. Imenovanje poslanika Bülowa pač najbolje dokazuje, da odnosi mej Nemčijo in Vatikanom neso tako napeti, kakor liberalci želé.

Francija. Kako se godi katoliški cerkvi v Franciji pod sedanjo vlado, razvidno je iz nastopnega: 1. Skofov in nadškofov je državni svet obsodil osem zaradi zlorabe uradne oblasti in so se zaradi tega jim odtegnili dohodki; 2. jednemu kardinalu in dvema škofoma preti ista osoda; 3. jeden višji duhovnik je bil obsojen na štiri mesece ječe, ker je obsojal postave, po katerih je veronauk izključen iz šol, drugi je pa iz jedneakega uzroka obsojen, da plača tri tisoč frankov globe, generalni vikar Delafosse pa mora baš iz tega uzroka plačati 200 frankov globe; 4. v Lulu se je razpustilo društvo, ker je sestavljeno iz katoliških delodajateljev; 5. sedaj se napoveduje, da se s pretvezo nenravnosti zapró katoliške šole, ker se v njih rabijo katekizmi, katerih ni potrdil državni šolski svet; 6. jeden župnik je obsojen, da plača 250 frankov odškodnine, ker ni hotel dveh deklic obhajati, svetna učiteljica je ti dve deklici vzlic župnikovi prepovedi pripeljala k sv. obhajilu.

Francija in Rusija. Ob letošnjem narodnem prazniku je bilo sicer videti jako veliko narodnih zastav in tudi klici „Vive la Russie“ so se slišali, ali vendar naudušenje za Rusijo nekoliko pojema. Deroulède, Millevoye in pa tudi vlada sama so mislili, da bode Rusija sklenila zvezo s Francijo in pomagala slednji, pridobiti Alzacijo in Lotaringijo. Ker se v Peterburgu vzlic vsem francoskim laskanjem za zvezo s Francijo ne morejo odločiti, je na Francoskem zavládala že neka nevolja. Nekateri listi že priporočajo, da naj se opusté náde na Rusijo in se poskusi skleniti zveza z Anglijo. Na Angleškem pride v kratkem Gladstone na krmilo in z njim bi se morda dala skleniti zveza. Da bi Angleži pomagali Franciji, pridobiti Alzacijo in Lotaringijo, v Parizu najbrž ne mislijo, temveč bi se zavezali z Anglijo le iz nevolje proti Rusiji. Gladstone pa najbrž ne bode iskal francoske zveze, ker on bode skušal vladati v miru.

Rusija. Nemiri v Astrahanu niso bili tako nedolžni, kakor bi kdo mislil. Tukaj so imeli nihilisti roko vmes. To se vidi že iz tega, da so v Hvalinsku in Vobsku tudi bili neredi. Po Nižnjem Novgorodu razširjajo se puntarski oklici. Nihilisti hočejo torej tudi kolero porabiti v svoje namene.

Nemčija. Osemnajst trgovskih zbornic se je izreklo brezpogojno za razstavo v Berlinu, sedemnajst pa proti razstavi. Triinštirideset trgovskih zbornic je pa za nemško-narodno razstavo, ne pa za svetovno. Oglašajo se vedno še tehtni glasovi proti razstavi. Nasprotniki razstave posebno naglašajo, da bode razstava v Chikagu tako veličanska, da je ne bode moči prekositi. Pomenljivo je pa, da so v južni Nemčiji bolj navdušeni za razstavo, nego v severni.

Anglija je prisilila Maročane, da so ž njo sklenili ugodno trgovsko pogodbo. Za ta vspeh se pa ima Anglija zahvaliti mnogo Nemčiji, katera jo je podpirala. Najbolj nevoljni so zaradi tega angle-

škega vspeha pač Francozi. V prejšnjem desetletju je Nemčija podpirala v Maroku Francozo in Anglija ni mogla ničesar doseči. Angleži bodo pač znali ta svoj vspeh dobro izkoristiti.

Izvirni dopisi.

Iz Ptuja, 18. julija. Odkar je družba sv. Cirila in Metoda imela v Ptuj svojo glavno skupščino, malo ste ali nič slišali o naši podružnici. Saj še sami, ki bivamo tu, skoro ne bi vedeli, živi li še mej nami, če ne bi vsako leto enkrat potrkal nam na vrata blagajnik s polo v roki, na katero treba platiti. No, čast mi je in radost, povedati Vam, da še živi, boljše: životari, kakor životari marsikatero drugo društvo v Slovenih; tiho in skrito, skromno in ponižno.

Ponižnost je sicer lepa krščanska čednost, ali tu ni na mestu. Ponižnost društva — to Vam je ponižnost vojaka na bojnem polju. S tiho ponižnostjo ne dosežemo ničesar. Naša družba nima moledovati milosti, ona tirja pravice: za slovensko mladino slovenske šole, pravice, ki nam gredo po božjih in človeških postavah.

Naša podružnica je bila nekaj let pretiha, prepnižna, in to je nje greh. Komu naj ga zapišemo na rovaš? Nekaj krivde zadene pač vsakega podružničarja, vsakega zavednega ptujskega Slovenca. Največ je krivo načelnštvo. Ono je dremalo, drugi so dremali za njim. Bridka izpoved za načelnštvo, kaj ne? Drugačna ne more biti. Izpoved ima vedno nekaj bridkega, neprijetnega v sebi, a potrebna je, če se hoče poboljšati grešnik. Načelnštvo ptujske podružnice je izpoznalo in javno izpovedalo svojo krivdo, svoj greh. In nikari ne mislite, da ga je sram: saj vé, da je spoznanje samega sebe prva stopinja do poboljšanja. In načelnštvo ima trdno voljo, poboljšati se sedaj, če mu tudi morda skoro odbije zadnja ura.

Kaj pa namerja storiti, da pokaže poboljšanje? Evo! Naše in še marsikatero druge podružnice glavna hba je ta, da je — rekel bi — preveč akademiska, samo za inteligencijo, na oratarja ali rodelca se je premalo ali nič oziralo. Kar se tiče vzlasti naše podružnice, razven par kmetov šmarjetskih in šentlovrenskih v Slov. Goricah, za katere pa nimamo načelnštva, nego tamošnja častita in vrla gg. župnika zahvaliti, katera sta dobro uméč nalogo in namen naše družbe, mej kmeti nabrala nekaj udov, ne najdeš v zapisniku naše družbe nobenega kmeta.

In vendar imamo tu okoli Ptuja v naši nemški fari nekaj inteligentnih, še več imovitih kmetov, katere treba prekoristni ti družbi pridobiti. Kako? No, rekli mi bode: To je Vam duhovnikom najlože z lece. Ali, gospóda, leca ni kraj za take agitacije, raz leco glasi se beseda božja, oznanujejo naj se in razlagajo večne resnice naše sv. vere! To je moja misel. Če pa kdo misli drugače, stopi na leco v srečo z ognjem domovinske ljubezni, pa z gladkim, spretnim, dobro nabrušenim jezikom: govoril boš navdušeno, lepo o potrebi, koristi tega društva, a govoril boš stenam. Je že tako! Kmet je praktik, skozi in skozi realist. On se zanima le za reči, ki mu donajajo praktično korist, in to korist hoče videti, čutiti, okušati. Mi vémo, da tudi naša družba donaja obilo koristi kmetskemu stanu, vendarle posredno: razširjajoč namreč in utrjujoč v narodu vero in omiko slovansko, dva faktorja, ki sta podlaga in pogoj narodnemu blagostanju. Ali to vedó le omikanci?

C-rkev torej ne bo in ne more, ne sme biti mesto za take agitacije. V cerkvi kmet pričakuje nabožne propovedi, besede božje. Hočeš li govoriti z njim, zanimati ga za druge reči, k večjemu posredno tičeče se vere in pobožnosti, stopi pred-nj zunaj cerkve, na njegovem domu. Tako se je agitovalo vselej, tako moramo pričeti tudi mi. Zato bodi vsakemu dolžnost, o priliki obdelovati ljudi za našo družbo.

Kar ni pojedincem mogoče, dosegli bomo skupno, na zborih, shodih, ki jih moramo prirejati na kmetih. Tega prepričanja je načelnštvo tukajšnje podružnice, zato se je sklenilo po vzgledu drugih vrlih podružnic že letošnji zbor prirediti na kmetih.

Koliko taki shodi koristijo, priča nam slovenjegraška podružnica. Laskavo pohvalo izrekel je o njej na lanski glavni skupščini marljivi tajnik gosp. Žlogar.

Omenjena podružnica šteje sploh največ udov (436). Tolik vspeh je dosegla, ker je v zadnji dóbi

desetkrat zborovala po okolici na kmetih. 436 udov lepo število! 43 gld. 60 kr., če vsak plača minimum po 10 kr., — lep gmotni dobiček! Ali več nego ta gmotni dobiček je meni dušavna korist takih zborovanj na deželi, — pouk, prebujanje naroda.

In da narodne zavednosti našemu ljudstvu baš tu v ptujskem okraju še dosti nedostaje, pritrdil mi bo vsak, ki razmere pozná. Zato na delo vsak, kateremu srce za narod bije, delo bo Bog blagoslovil!

Prvi shod priredimo v nedeljo, 24. t. m., v Podvincih, blizu Ptuja. Zanimanje je vsestransko, pri gospódi in na kmetih. Zato je upati, da prinese naši podružnici obilo koristi, da se povzdigne na častno mesto v vrsti drugih podružnic širom mile nam domovine.

Dnevne novice.

V Ljubljani, 19. julija.

(Zahvala.) Za čestitanje povodom zaroke nadvojvodinje Margarete Zofije z vojvodo Albrehtom Virtemberskim so nadvojvoda Karol Ludovik in nadvojvodinja Marija Terezija, kakor tudi visoka zaročenca brzojavnim potom izrekla zahvalo kranjskemu deželnemu odboru ljubljanskemu mestnemu zastopu, trgovski in obrtniški zbornici in društvenemu načelnštvu „Rudečega križa“.

(Toča) je pobila, kakor se nam poroča, v petek dné 15. t. m. popoldne po cirkuški občini. Najhuje je prizadeta vas Bezuljak, kjer so vsi pridelki uničeni, še celo krompir, katerega sicer toča v zemlji ni mogla doseči, a ga je naliv potem na mnogih njivah odkopal iz tal. Toča je bilo tam med hišami toliko, da so jo bozi otroci iz šole gredoči do kolena gazili in še drugi dan so bili griči beli, kakor bi jih bil sneg zapadel. Strela je pri eni hiši odbila kos slamnate strehe, pa unelo se nič ni. Tudi vasi Begunje in Dobec sta znatno prizadeti.

(Kolera.) Nekateri krogi trdijo, da je nevarnost kolere velika, ker na Ruskem se je razširila že skoraj do avstrijske meje. Naše notranje ministerstvo je dné 8. t. m. izdalo odredbo, ki se tiče priprav proti koleri. Posebno opozarja politična oblastva v Galiciji in Bukovini na to nevarnost in tudi na potrebna sredstva proti koleri.

(Utonil.) Iz Pulja se nam poroča: Stotnik-avditor pri mornarici, Jan. Pavlik, peljal se je dne 17. t. m. popoldne v malem čolnu z jadri okolo Promontora v Sossi. Proti 10. uri zvečer se je vračal v Pulj, a ko pride že blizu pristanišča, prevrne se čoln, ker je veter naenkrat močno potegnil. Valovi pokopali so vrlega in povsodi priljubljenega stotnika, kojega truplo se do zdaj še ni našlo; pomorščak pa, ki je bil z njim, rešil se je, plavajoč na suho.

(Dolenjski železnici.) C. kr. generalno ravnateljstvo avstrijskih železnic razpisuje vsa dela na železnični črti Grosuplje-Novo Mesto-Straža, in sicer skupno ali v petih oddelkih: Grosuplje-Draga, Draga-Veliki Gaber, Veliki Gaber-Trebnje-Dol. Ponikve, Dol. Ponikve-Mirna Peč-Novo Mesto, Novo Mesto-Straža. Troški so proračunjeni na 2,279.318 gld. Ponudbe se morajo vložiti zadnji čas do 16. avgusta pri ravnateljstvu državnih železnic na Dunaju ali pri vodstvu gradnje dolenskih železnic v Ljubljani.

(Iz Postojine) se poroča, da se je včeraj zjutraj z dvema posebnima vlakoma pripeljalo nad 1000 saksonskih telovadcev, ki so si ogledali jamo, potem pa se odpeljali v Trst. — Danes pa se pripelje tje 130 gojencev vojaške akademije v Dunajskem Novem Mestu, mej njimi akademika nadvojvoda Josip Ferdinand Salvator in princ Koburški.

(S Slatine) se nam piše: Tukaj biva sedaj nad 400 topličarjev, med drugimi škofa Strossmayer in Milinković iz Bara ter osem duhovnikov. Posebno veliko je Madjarov. Dne 14. t. m. zvečer je gospoda dekana Jos. Mitaša iz Pölza na Gor. Stajerskem zadel mrtvoud. Sedaj mu je že boljše in ga utegnejo prepeljati v Gradec.

(Strela) je dne 15. t. m. na Nanosu ubila 29 ovac.

(Slovensko ferijalno društvo „Sava“ v Ljubljani.) Osnovni odbor v smislu § 10. društvenih pravil razgláša, da se bode dne 3. avgusta t. l. vršil osnovni shod v Ljubljani. Vspored se bode naznanil teden dolj pred shodom. K pristopu vabi odbor slovensko razumništvo, sosebno veličolci. Oglasi in dopisi se vsprejemajo v Ljubljani, v gradu Podtur nom.

Jetnik dolgo molči. Ker je bolečina le prevelika, obljubi povedati vse.

V hiši, 50 milj nad Nečezu, ob reki, je družina, katere glava more povedati, kje je otrok. Jetničarja medtem seveda ni bilo poleg. Redar se napoti s Klerkom na povedano mesto. Ali družina je bila silno razdražena, izvedevši, po kaj sta prišla. Jetnik ju je izvodil, kakor sodstvo že večkrat, da si oddahne, počije. Občinstvo se je utrudilo, Klerk je zbolel, kazen je potekala in potekala. Reklo se je: noli prosequi, torej izpustiti. Svetovali pa so Klerkovim, naj se sama dogovorita z njim. Padala sta pred njim na kolena, prosila ga vzdignjenih rok, ali jetnik je odgovarjal: Hotel si me onesrečiti, bodi sam nesrečen.

Klerk in Tom gresta skupaj. V neki dalji mu Klerk zapove, da mora z njim. Prepeljeta se čez Misisipi. Klerk ga še enkrat prosi, naj mu pove, kje je njegov sin, preteč mu, če tega ne stori, da mu živ ne odide. Tom ga vpraša, koliko časa da mu daje živeti. Klerk pravi: 36 ur. Molče gresta dalje nekoliko pota. Zdajci se vrže Tom na Klerka, izgrabi mu samokres izza pasa, postavi mu ga na čelo, izproži, toda orožje ne stori svoje službe. To je bilo na obali. Tom skoči v reko, ob kraju močvirno ali globoko; valovi ga zagrnejo. Čez uro potegnejo Toma mrljča iz vode. O dečku se nikdar ni slišalo nič.

Ameriški oče je ravnal po ameriški, in tudi konec je zato ameriški.

(Za rokotovni učiteljski tečaj) na Dunaju je dobilo 12 kranjskih ljudskih učiteljev podpore od deželnega odbora in kranjske hranilnice.

Prvo ljubljansko društvo za podporo in oskrbljenje bolnih in onemoglih družtenikov) je imelo v nedeljo v magistratni dvorani o navzočnosti 40 udov občini zbor. C. kr. deželne vlade svetnik dr. Keesbacher prične zborovanje s sledečim poročilom: Z zadnjim preteklim društvenim letom 1891. je naše društvo stopilo v drugo četrtoletje svojega obstanka. Kar se tiče gospodarskega izida v preteklem letu, ni bil tako ugoden, kakor že več prejšnjih let. Najprej se je že leto pričelo z malim primanjkljajem, potem je društvenina mnogo neredno dohajala in je je en del še zaostalo; če tudi se je leta 1891. zaznamoval srednji izreden dohodek z deležem pri napravljenu tomboli, morala se je vendar, kakor že čestokrat poprej, zastaviti jedna društvenih obligacij, da so se mogle popolno izpolnovati društvene dolžnosti in da se je priskrbel potrebna gotovina. Natančneje s številkami naštetih podatki o posameznih važnejših dohodkih in izdavanjih ter vse drugo o gospodarstvu razvidi se iz računskega sklepa in iz izkaza društvenega premoženja. Samo po sebi se razume, da si mora vodstvo prizadevati, da bode kolikor mogoče društvu pridobivalo izrednih dohodkov, da se bode ne le samo brez ovire zadostovalo vsem pravičnim društvenim terjatvam, temveč da se bode, če možno, tudi zopet rešila zastavljena obligacija. Kakor že mnogo let, ima vodstvo tudi letos prijetno dolžnost, da se v imenu društva prisrčno zahvaljuje najprej slavni kranjski hranilnici za velikodušno darilo, potem tiskarni Klein-ovi in Kovač-evi, katera je razne tiskovine, kakor tudi tukajšnjim gospodom lekarnikom, kateri so zdravila po znižani ceni dajali. — Naposled naj se nam dovoljuje, da tudi to poročilo sklepamo tako, da naše društvo najtoplejše priporočamo društvnikom in vsem blagim človekoljubom. To društvo služi brez vsakega drugega ozira lepi nalogi človeštva, in vsak dar, ali podpora, ki mu dojde, se prav plačilno uporabi ter pospešuje čisto človekoljubno namero. — Poročilo vzame se pohvalno na znanje. Glavni blagajnik gospod A. Klein poroča o računskem zaključku za leto 1891. Dohodkov je bilo 1365 gld. 63 kr., troškov 149 gld. 92 kr. manj. Za podpore članom izplačalo se je 697 gld., za pogrebe 40 gld., dolga, izposojenega na obligacijo 500 gld., pa že 200 gld. Premoženja ima to društvo, katero ima res blago nalogo, podpirati zgolj onemogle stare pridne meščane, v obligacijah in srečkah 5.237 gld., pač majhna svota za toliko število revnih in podpore vrednih meščanov. Računski sklep se odobri. Potem se po nasvetu g. dr. Schaffer-ja prenaredi pravila teko, da bode odslej za vsako faro le eden zaupni mož na mesto dveh kakor doslej, in le eden glavni blagajnik mesto šesterih. Zborovalci tem nasvetom brez ugovora pritrdijo. Vodjo izvoli se zopet g. dr. Keesbacher, namestnikom njegovim g. Ivan Kovač, solastnik tiskarne, glavnim blagajnikom g. mestni odbornik A. Klein, preglednikom g. Alojzij Eberle in zapisnikarjem g. dr. Schaffer. Župnijski poverjeniki ostanejo stari, le za frančiškansko župnijo se določi g. Ivan Francelj in za trnovsko gosp. Josip Zalar. Po nasvetu gosp. Mačka izvoli se za društvo zaslužni gosp. Ivan Kovač častnim članom. Potem se vodja zahvali za mnogobrojno udeležbo ter sklene zborovanje.

Telegrami.

Dunaj, 19. julija. Državni zbor je člen 10 valutnih predlog sprejel s 158 proti 98 glasovom, člen 19 pa z večino. Oba člena se tičeta kvotne razmere.

Dunaj, 19. julija. Poročila listov, da letos ne bode vojaških vaj v Galiciji in da cesar ne pride v Galicijo, so neresnična. Notranje ministerstvo je iz zdravstvenih vzrokov prepovedalo vstop židov iz Rusije.

Sarajevo, 19. julija. Včeraj je bila po vsi deželi razglašena nova naredba o tlaki; tlaka z živino poneha, osebna tlaka se more z denarjem odkupiti.

London, 18. avgusta. „Morning Post“ trdi, da sedanja vlada ne bode takoj odstopila, četudi je Gladstone dobil večino; temveč dné 4. avgusta stopila pred novo zbornico in od Gladstone-a zahtevala pojasnila o politiki. — Iz Sidneya se poroča: Otok Sangi med Celebesom in Mindanao-m je ognjenik popolnem razrušil; do 12.000 ljudi je zgubilo življenje.

Umrli so:

15. julija. Alojzija Rojic, delavka, 18 let, Zvonarske ulice 3, jetika. — Frane Pečnik, mizarjev sin, 10 mesecev, sv. Petra cesta 37, hydrocephalus acutus.

16. julija. Tomaž Slanovec, delavec, 70 let, Emonska cesta 19, marasmus. — Pavle Hočevan, branjevec sin, 21 dni, Kurja Vas 4, božjast.

V bolnišnici:

14. julija. Franc Bezcljak, delavec, 30 let, dementia.

Tuji.

15. julija.

Pri **Stonu**: Vitez Rehn, generalni konzul; Fischer s soprogo; Wieschnitzky, tovarnar; Weiss, Eder, potovalec; Bernhard, Deutsch, Kellerman, Baruch, trgovci, z Dunaja. — Glück in Weiss, trgovca, iz Budimpešte. — dr. Gregorič iz Grada. — Laskner iz Pariza. — Dinzi, pl. Gries in Cenzi s hčerami iz Bolzana. — Drasch, ravnatelj, s sinom, iz Zagorja. — Travn z Jesenic. — Travn s hčerami iz Idrije. — Rzeppa z rodbino iz Ljubljane. — Petsche iz Starega Trga. — Gustin s sinovi iz Metlike. — Matijev, zasebnik, iz Zagreba.

Pri **Stonu**: Hribar, učitelj, s soprogo; Petzywal, trgovec, z Dunaja. — Nagl in Hildebrand, zasebnika; Schlotter iz Grada. — Jagoditsch, potovalec, iz St. Pöltna. — Zechner iz Kaaden-a. — Graser, potovalec, iz Celovca. — Hohman, potovalec, iz Dun. Novega Mesta. — Turkovic, veleposestnik, iz Kutjeva. — Hofbauer, oskrbnik, s Stajerskega. — Vavken iz Cirknega. — Udvarnsky, stotnik, iz Trsta. — Muha iz Lokve. — Močnik, lekarnar, iz Kamnika. — Poznik iz Petrinje. — Hafner iz Cerknice.

Pri **Južnem kolodvoru**: Kerše iz Pulja. — Kersak, trgovec, iz Hönig, lekarnar, iz Temešvara. — Rožič, potovalec, iz Maribora. — Vitez Zirnfeld iz Gorice. — Lechner s soprogo iz Trsta.

Pri **avstrijskem caru**: Sever, potovalec, iz Belovara. — Novak, z rodbino iz Sable. — Jalen s Sela. — Fuchs in Hirschman, dijaka, iz Beljaka. — Inglić in Stranetzky iz Idrije.

Pri **bavarskem dvoru**: Doležal s soprogo iz Brna. Strukel s soprogo iz Ljubljane. — Schimatschek, profesor, s soprogo, z Dunaja.

Pri **Virantu**: Steiner, potovalec, z Dunaja.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje	Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v milim.
opazovanja	razkoma v mm	toploma po Celziju			
7. u. jut.	728.7	18.8	sl. szap.	oblačno	15.5
2. u. pop.	727.3	20.3	sl. zapad	jasno	dež
9. u. zveč.	732.0	14.6		oblačno	

Srednja temperatura 17.9°, za 1.4° pod normalom

Stanje avstro-ogerske banke

dné 15. julija 1892.

(Brzajavno poročilo.)

Bankovec v prometu	gld. 409,643.000 (— 1,840.000)
Kovinski zaklad	246,919.000 (+ 238.000)
Listnica	146,700.000 (— 3642.000)
Lombard	23,578.000 (— 1,394.000)
Davka prosta bančna rezerva	gld. 47865.000 (+ 3,717.000)

Zahvala.

Za obilno skazano sočutje povodom smrti nepozabne hčere

Marije Podobnik,

vrtnarice na II. mestnem slov. otroškem vrtcu, kakor tudi vsem udeležencem pogreba, zlasti gospici vrtnarici J. Lavrič z malimi otročiči, in darovalcem vencev izreka najtoplejšo zahvalo

žalujoča mati.

Ljubljana, dné 19. julija 1892.

334 1

Javna zahvala.

V akademskem letu 1891/92 blagovolili so še darovati „Podpiralni zalogi slovenskih vseučiliščnikov v Gradu“:

Visoki deželni zbor kranjski	200 gld.
Visoki deželni zbor štajerski	150 „
Gosp. A. Klodič vitez Sabladski, c. kr. dež. šolski nadzornik v Trstu	10 „
Gosp. Fr. Mally, zasebnik v Ljubljani	10 „
dr. Ant. Brumen, odvetniški koncipijent v Celju	5 „
dr. Gregorij Krek, c. kr. vseučiliščni profesor v Gradu	5 „
dr. P. Defranceschi, zdravnik v Gradu	3 „
Ant. Kupljen, c. kr. notar v Črnomlju	3 „
dr. Bogomil Krek v Gradu	1 „

Za vse te velikodušne darove izreka opravični odbor „Podpiralne zaloge slovenskih vseučiliščnikov v Gradu“ plemenitim dariteljem v imenu revnih in podpore vrednih vseučiliščnikov slovenskih najtoplejšo svojo zahvalo.

V Gradu, dné 18. julija 1892.

Dr. Gregorij Krek,

c. kr. vseučiliščni profesor, dekan in zastopnik akad. senata, predsednik in blagajnik.

Dr. Bogomil Krek,

tajnik.

Dobri

333 3—1

kamnoseki in kamnolomci

se iščejo.

Pojasnila daje inženir Krause na Grosupljem, pri gradnji dolenskih železnic.

Proti boleznim v vratu, kataru, hripavosti, kašlju, posebno otrok, proti zasliženju, boleznim v želodcu, na ledvicah in mehuru se najbolj priporoča

koroški rimski vrec, najboljše namizna voda, — čista alkalična planinska kislina voda.

Zaloga v Ljubljani pri M. E. SUPAN-u.

Naročila na

južno sadje, zelenjavo, morske ribe in rake, ribice mnogovrstnih barev za olepšavo

sprejema

321 6—4

Makso Lavrenčič, Corso Stadion št. 33 v Trstu

Dunajska borza.

Dné 19. julija.

Papirna renta 5%, 16% davka	95 gld. 20 kr.
Srebrna renta 5%, 16% davka	94 „ 95 „
Zlata renta 4%, davka prosta	113 „ 30 „
Papirna renta 5%, davka prosta	100 „ 80 „
Akoije avstro-ogerske banke, 600 gld.	995 „ — „
Kreditne akoije, 160 gld.	308 „ 20 „
London, 10 funtov stl.	119 „ 60 „
Napoleonander (20 fr.)	9 „ 51 „
Cesarski cekini	5 „ 67 „
Nemških mark 100	58 „ 57 1/2 „

Dné 18. julija.

Ogerska zlata renta 4%	110 gld. 20 kr.
Ogerska papirna renta 5%	100 „ 45 „
4% državne srečke l. 1854., 250 gld.	142 „ — „
5% državne srečke l. 1860., 100 gld.	151 „ 75 „
Državne srečke l. 1864., 100 gld.	182 „ 50 „
Zastavna pisma avstr. osr. zem. kred. banke 4%	96 „ 25 „
Zastavna pisma	100 „ 40 „
Kreditne srečke, 100 gld.	189 „ 50 „
St. Genois srečke, 40 gld.	63 „ — „

Ljubljanske srečke, 20 gld.	22 gld. — kr.
Avstr. rubežega križa srečke, 10 gld.	17 „ 40 „
Rudolfove srečke, 10 gld.	23 „ 50 „
Salmove srečke, 40 gld.	61 „ — „
Windischgraezove srečke, 20 gld.	— „ — „
Akoije anglo-avstrijske banke, 200 gld.	155 „ 70 „
Akoije Ferdinandove sev. želez. 1000 gl. st. v. 2820	— „ — „
Akoije južne železnice, 200 gld. sr.	99 „ 25 „
Papirni rubelj	1 „ 18 „
Laških lir 100	45 „ 85 „

MERCUR

menjarnična delniška družba na Dunaju,

I., Wollzeile št. 10.

Najkulantnejše se kupujejo in prodajajo v kursnem listu navedeni vrednostni papirji, srečke, valute in devize.

Razna naročila izvrše se najtočneje.

Za nalaganje glavnice priporočamo:

4% gališke propinacijske zadolžnice.

4 1/2% zastavna pisma peštanske ogerske komercialne banke.

4 1/2% komunalne obveznice ogerske hipotečne banke z 10% premijo.

Na te papirje daje posojila avstro-ogerska banka in podružnice njene.

1860. leta promese

cele gld. 14 1/2, petina gld. 4 in kolek 50 kr.

Glavni dobitek 300.000 gld. av. velj.

Žrebanje že dné 1. avgusta!